

Arrest

nr. 93 294 van 11 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 augustus 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANSTEENHUYSE, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, komt op 20 april 2005 België binnen en dient een asielaanvraag in op 21 april 2005.

Op 12 mei 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 juni 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 30 november 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 10 september 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 27 september 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 11 oktober 2007 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 27 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 4 juli 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 24 juli 2008 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 2 april 2009 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 14 april 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 16 april 2009 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 30 april 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 25 februari 2010 wordt deze aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 21 mei 2010 dient verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 21 september 2010 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de vierde aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 10 november 2010 wordt deze beslissing ingetrokken. Het beroep dat verzoeker had ingesteld tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 januari 2011 nr. 54 596.

Op 16 november 2010 wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij de vierde aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 februari 2012 nr. 75 833 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 7 december 2010 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de vijfde aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 5 april 2011 dient verzoeker een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 17 juni 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze zesde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 1 augustus 2011 wordt deze beslissing ingetrokken. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 september 2011 nr. 66 608 wordt het beroep tegen de ingetrokken beslissing verworpen.

Op 1 augustus 2011 wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij deze zesde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 21 december 2011 wordt deze beslissing ingetrokken. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 maart 2012 nr. 77 270 wordt het beroep tegen deze ingetrokken beslissing verworpen.

Op 21 december 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de zesde aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9bis ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelt een beroep in tegen deze beslissing dat gekend is onder het rolnummer 88 572.

Op 19 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de vierde aanvraag van verzoeker, van 16 april 2009, om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, nadat de beslissing van 16 november 2010 over deze aanvraag vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing dat gekend is onder het rolnummer 96 223.

Op 11 juli 2012 geeft de arts-adviseur haar advies inzake de medische toestand van verzoeker.

Op 20 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.05.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

B., A. (RR (0) 54.00.03 397-10) geboren in (...) te B. nationaliteit: Algerije

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 25.02.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dd. 02.07.2012 vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Hij komt dan ook tot de conclusie dat er geen sprake is van een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene. Het gaat in casu niet om een actuele ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven. Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen. (...)."

Op 20 juli 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

Verzoeker vermeldt als bestreden beslissing "*de beslissing van de FOD BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 19.03.2012, betekend op 03.04.2012*". Als bijlage bij het verzoekschrift voegt hij de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 20 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, ter kennis gebracht op 2 augustus 2012.

Uit het verzoekschrift blijkt dat het enig middel gericht is tegen de beslissing van 20 juli 2012 die als bestreden beslissing bij het verzoekschrift is gevoegd. Bijgevolg wordt aangenomen dat dit de bestreden beslissing is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste Middel

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Ten onrechte stelt de bestreden beslissing dat mijn verzoeker dat zijn medische toestand (post traumatisch stress-syndroom en depressie geen actuele aandoening is die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

In de beslissing staat nergens te lezen of de therapie in voldoende hoeveelheid beschikbaar is in zijn land van herkomst. "Een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen is eveneens aangewezen om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen, doch valt buiten de context van dit medisch advies." Het is nochtans de taak van de DVZ-arts om de toegankelijkheid van de zorg te beoordelen (zie ook RvV-arrest nr. 75.052 van 14 februari 2012)."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt dat ten onrechte wordt gesteld dat zijn medische toestand geen actuele aandoening is die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. Daarnaast stelt hij dat de adviserend geneesheer heeft nagelaten de toegankelijkheid van de zorg te beoordelen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet uiteenzet waarom de beoordeling dat zijn ziekte geen actuele aandoening is die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, onterecht zou zijn. Verzoeker beperkt zich tot een louter poneren van de stelling dat hij niet akkoord is met de beoordeling van zijn aanvraag, zonder echter maar een poging te doen deze beoordeling te weerleggen.

Uit de beoordeling dat de aandoening niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, volgt noodzakelijk dat niet langer moet worden nagegaan of er medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

De aandoening valt immers buiten het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het middel is niet ontvankelijk, minstens ongegrond."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die

aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de ingeroepen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2°het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3°het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4°het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1°indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2°indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3°indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4°indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5°in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4

De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5

De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6

Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§ 7

De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbepaald verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt.”

Verzoeker voert aan dat zijn aandoening “ten onrechte” niet werd beschouwd als een actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, dat in de bestreden beslissing nergens te lezen valt of de therapie in voldoende hoeveelheid beschikbaar is in het land van herkomst en dat het nochtans de taak van de DVZ-arts is om de toegankelijkheid van de zorg te beoordelen.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn aandoening ten onrechte niet wordt beschouwd als een aandoening in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dient erop te worden gewezen dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 2 juli 2012, dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd en er deel van uitmaakt, blijkt dat rekening werd gehouden met de medische attesten die verzoeker heeft voorgelegd, maar dat de ambtenaar-geneesheer tot de conclusie kwam dat verzoekers aandoeningen geen ziekte

zijn met een actuele graad van ernst zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Door louter te stellen dat dit "ten onrechte" is, slaagt verzoeker er niet in om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Verzoeker meent dat niet werd nagegaan of de therapie beschikbaar is in het land van herkomst en dat de ambtenaar-geneesheer de toegankelijkheid van de zorg moet beoordelen. In dit verband dient te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer op basis van de medische stukken voorgelegd door verzoeker, in zijn advies heeft geoordeeld dat het medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat uit het medisch dossier blijkt dat geen enkele van de aangehaalde aandoeningen van aard is een directe bedreiging te vormen voor verzoekers leven en dat het *in casu* niet gaat om een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat het *in casu* niet gaat om een actuele ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en wordt hier uitdrukkelijk aan toegevoegd dat uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

In casu betwist verzoeker niet op ernstige en concrete wijze het motief dat de aandoening niet de graad van ernst vertoont die vereist is door artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Nu hij dit niet doet, verduidelijkt hij niet welk belang hij heeft bij het onderdeel van het middel dat betrekking heeft op de toegankelijkheid van de zorgen in het land van herkomst. Alleszins kan niet worden aangenomen dat het kennelijk onredelijk is dat *in casu* niet nog eens werd nagegaan of de therapie inzake een niet ernstige, niet levensbedreigende en niet actuele aandoening beschikbaar is in het land van herkomst.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET